

Kat og mus i bofælleskab

En kat havde en gang gjort bekendtskab med en mus og fortalt den så meget om den store kærlighed, den følte for den, at musen til sidst gik ind på at flytte sammen med katten og føre fælles husholdning. "Nu må vi samle sammen til vinteren, så vi ikke kommer til at sulte," sagde katten, "og du må være meget forsigtig, så du ikke falder i en fælde." De købte nu en krukke fedt, men kunne ikke blive enige om, hvor de skulle gemme den. Katten tænkte sig længe om og endelig sagde den: "Vi kan ikke stille den noget sikrere sted end i kirken, der er der ingen, som tør tage noget. Vi sætter den under alteret og rører den ikke, før vi er hårdt nødt til det." Krukken blev altså bragt i sikkerhed der, men det varede ikke ret længe, før katten fik lyst til at smage på fedtet. En dag sagde den til musen: "Det er sandt, lille mus, jeg er bedt til barnedåb hos min kusine. Hun har født en søn, der er hvid med brune pletter, ham skal jeg stå fadder til. Du kan nok sørge for huset alene i morgen." - "Gå du kun i Guds navn," svarede musen, "og tænk på mig, når du spiser noget godt. Jeg kunne også nok have lyst til at smage den søde, røde vin." Det var imidlertid slet ikke sandt, at katten skulle til barnedåb, den havde ikke en gang nogen kusine. Den gik lige hen i kirken til fedtkrukken og slikkede den øverste fede hinde af. Så gik den sig en tur på byens tage, så sig om og soled sig og slikkede sig om munden, hver gang den tænkte på fedtet. Først om aftenen kom den hjem igen. "Nå, er du der," sagde musen, "du har nok moret dig godt." "Åja," svarede katten. "Hvad kom barnet til at hedde?" spurgte musen. "Hindenaf," sagde katten. "Hindenaf," råbte musen, "det var dog et mærkeligt navn. Bruger man det i jeres familie?" - "Tag den med ro," sagde katten, "det er da lige så godt som brødkrummetyv, sådan som din gudsøn hedder."

Kort tid efter blev katten igen lækkersulten. "Du må gøre mig den tjeneste igen i dag at passe på huset," sagde den til musen, "jeg er atter bedt til barnedåb, og da barnet har en hvid ring om halsen, kan jeg ikke sige nej." Den skikkelige mus gjorde ingen indvendinger, og katten listede sig ind i kirken og spiste halvdelen af fedtet. "Der er dog ingenting, der smager så godt, som det man selv spiser," tænkte den, velfornøjet med sit dagværk. Da den kom hjem, spurgte musen: "Hvad kom så dette barn til at hedde?" - "Halvtforbi," svarede

katten. "Halvtforbi! Det var dog løjerligt. Det navn har jeg aldrig hørt," sagde musen forundret, "jeg tør vædde, det står ikke i kalenderen."

Det varede ikke længe, før kattens tænder igen løb i vand. "Alle gode gange tre," sagde den til musen, "i dag skal jeg igen til barnedåb. Barnet er helt sort med hvide poter, og ellers ikke et hvidt hår på hele kroppen. Sådan noget sker højst hvertandet år. Du har vel ikke noget imod, at jeg går derhen?" - "Hindenaf, Halvtforbi, det er sådan nogle mærkelige navne," svarede musen, "de får mig til at tænke på så mange ting." - "Du sidder herhjemme i din grå vadmelkjole og fanger griller," sagde katten, "det kommer der af aldrig at gå ud om dagen." Mens katten var borte, gjorde musen orden i hele huset. Katten listede sig imidlertid hen og spiste fedtet helt op. "Når det hele er ædt, får sjælen ro," sagde den til sig selv, og først ved nattetid kom den hjem, tyk og mat. Musen spurgte straks, hvad det tredie barn var kommet til at hedde: "Det navn vil du vel heller ikke kunne lide," sagde katten, "det hedder Heltforbi." - "Heltforbi," råbte musen, "det navn har jeg endnu aldrig set på tryk. Heltforbi, hvad skal det sige?" Den rystede på hovedet, rullede sig sammen og lagde sig til at sove.

Nu blev katten aldrig mere bedt til barnedåb. Da det blev vinter, og de ikke kunne finde mere føde, tænkte musen på deres vinterforråd og sagde til katten: "Kom, lad os gå hen og hente det fedt, vi har gemt, det skal smage godt." - "Ja, det tror jeg," svarede katten, "det vil vist smage, som når man rækker tungen ud af vinduet." De begav sig på vej, og da de kom til kirken, stod krukken der nok, men den var tom. "Åh," peb musen, "nu kan jeg forstå det hele. Nu kommer det nok for dagen, hvor god en ven, du har været mig. Du har spist det altsammen, dengang du sagde du var til barnedåb. Først hinden, så det halve, så..." - "Vil du holde mund," råbte katten, "hvis du siger et eneste ord til, æder jeg dig."

"Det hele," havde den stakkels lille mus allerede på tungen, men næppe havde den sagt det, før katten sprang ind på den, greb den og åd den. Sådan er verdens gang.

* * *